

7. neděle velikonoční rok B (2024)

1. čtení – Sk 1,15-17.20-26

Je nutné, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrvýchvstání.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se postavil před bratry bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí a řekl:
„Bratři, muselo se splnit to, co v Písmu předpověděl Duch Svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: ‘At’ jeho dům zpustne, nikdo at’ v něm nebydlí’ a ‘jeho úřad at’ dostane jiný’. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš příjmení měl Justus a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znás srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přejal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

Mezizpěv – Žl 103,1-2.11-12.19-20ab

Hospodin si zřídil na nebi trůn.

Nebo: *Aleluja.*

Veleb, duše má, Hospodina,
vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno!
Veleb, duše má, Hospodina
a nezapomeň na žádné z jeho dobrziní!

Jak vysoko je nebe nad zemí,
tak je velká jeho láska k těm, kdo se ho bojí.
Jak vzdálen je východ od západu,
tak vzdaluje od nás naše nepravosti.

Hospodin si zřídil na nebi trůn
a všechno řídí jeho vláda.
Velebte Hospodina, všichni jeho andělé,
mocní silou, dbalí jeho rozkazů.

2. čtení – 1 Jan 4,11-16

Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatřil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Zpěv před evangeliem – Jan 14,18; 16,22

Aleluja. Nenechám vás sirotky, praví Pán, jdu a zase k vám přijdu a vaše srdce se bude radovat. Aleluja.

Evangelium – Jan 17,11b-19

Aby byli jedno jako my.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písma. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím (ještě) ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojhal nenávist, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Homilie

S velkým zájmem posloucháme zprávy, které přicházejí z velkého světa. Děláme velké očí, když se díváme na bohatství, luxus mocných v tomto světě; ti, kteří drží znaky moci ve svých rukou. Králové této země. Díváme se na ně a myslíme si: můj bože, kdybych měl..., kdybych měl byt' jen malou část toho, co mají oni, mé potíže by konečně skončily, mé problémy by skončily a já bych mohl čelit dalšímu nadcházejícímu dni s jasnou tváří, beze strachu, že přinese neúspěch v životě.

Pozorně posloucháme, co se říká o vládcích, králích, prezidentech a chceme říct o Královně, která je úplně jiná: ona není z dnešní doby, někdo by řekl – je nenormální. Protože nemá svůj vlastní palác; narodila se v obyčejném, chudém domě. Od počátku Jejího života Ji nikdo neobklopil nádherou. Musela pracovat jako každý z nás; dřít celý den jako každý z nás. Tohle má být Královna?

Když anděl stanul před touto pokornou dívkou, obyčejnou palestinskou dívkou, sklonila hlavu: "Jsem, služebnice Páně." A v této chvíli v nebi, jako dech miliard hlasů, dech úlevy. Neboť zde tato Čistá nádoba, Ona, z jejíchž úst nikdy nevyšla žádná nepravost, žádná lež, přijímá poslání, které jí Bůh svěřil. Je pravda, že má trochu obavy, protože neví, jak se to všechno stane. Ale to vše je jedna velká důvěra vložená v Boha. A Bůh si vybral tuto nádobu, protože nevidí jako člověk; Neobdivuje to, co je vnější, ale dívá se do srdce člověka. A Srdce, které měl před sebou anděl Gabriel, bylo čisté; a toto Srdce bylo naplněno láskou ke každému stvoření; a v tomto Srdeci nikdy nevznikla žádná zrada. A rty, které pronášely tato krásná slova: „Hle, jsem služebnice Páně...“ nebyla nikdy poskvreněna lží.

Tato Královna je zvláštní. Zvláštní až „neaktuální“. Ve světě, kde se pod slovem „diplomacie“ často snaží skrýt ty největší zvěrstva a zrady; ve světě, kde pro dobro lidí jsou oni často ničeni a zraněni; ve

světě, který nemiluje prosté a chudé, přesto taková byla Marie a taková je většina z nás.

Úžasná Královna. Bůh se na ni díval s láskou. Vybral si ji, protože se Mu zcela oddala.

A co my? Můžeme jen zůstat v obdivu k Marii, Královně světa, té, která celý svůj život dala Bohu. Ale co já? Vždyť Ona je moje Matka a dítě by mělo být – alespoň trochu – jako jeho Matka; následovat její příklad; učit se od Ní. Jak je to s mou důvěrou, s mou oddaností Bohu, s mým vztahem k druhým? Nesklání Panna Maria smutně svou hlavu Když dívá se na mě a na mé chování a neříká si: Je to opravdu moje dítě, které je mi každý den svěruje se na modlitbě s tolika žádostmi? Po modlitbě a žádosti musí následovat konkrétní čin. Maria mnoho času se modlila: mluvila s Bohem a žádala Ho o radu. A s toho se zrodily Její činy. Mluvím s Bohem a ptám se ho, jak mám jednat, a snažím se jeho odpovědi a jeho rady uplatňovat ve svém životě – stejně jako Panna Maria. V Marii tyto dvě stránky dokonale souzněly: modlitba – důvěra v Boha, zázračně převedena do života, do jejích činů, do jejích slov.

Někdo může říct: Nejsem tak dokonalý jako ona. Ale snažím se, nakolik jsem schopen? jak jen můžu? Koneckonců jsem z královské rodiny. Královna vesmíru je moje Matka, moje Mama, ke které mohu vždy přijít, od níž se mohu učit - nejen dnes, když na ni vzpomínáme v květnu, ale v každé chvíli.

"Hle, jsem služebnice Páně, at' se mi stane podle tvého slova." At' toto Mariino volání je naším životním mottem. A nehled'me už na to, co je vnější, ale snažme se vidět, co je v srdci; vidět jako Bůh a žít jako naše nebeská Matka. AMEN.